

Fátyol Zoltán

a Nagypiac kerítése

*

rajzszögekkel felszúrt cédulák a léckerítésen rozsdás teliholdak
felbérelt szavak fölött hordái cetliről cetlire vonulnak míg végül
megállnak a beléptető fülke oldalán a falikút előtt kiáltásai
nem csak folyóknak vannak a tenger meg bög és őrzöngve
tombol a viharban hangja egyetlen hasítással szeli ketté
megriadt lelkek lapjait és gonosz ékkövet formál végső
sóhajokból de az utolsó csepp az elzárt csapon ugyanúgy felüvölt

**

*„itt a dal helyén üreg van tüzes odvában elégnek a hangok
ne kíméld azért a sajátod”
„a barmok a madarak is beárazva egyetlen veréb sem hull
ingyen Isten egéből”
„mindkettő szégyentelenül póre a fény és a bőr azok
itt a fénynek is találsz göncöket”
„apámé volt a szürke kő lukat fúrt belé csak azt adom”
„tegnap még tilos volt olvasni most lehet de megfejthetetlen
az írás holnap talán tiltott lesz megint hát most szerezd meg”
„hajolj meg előtte a forróköves bőrtáska melegen tarja minden
szitkodat”
„a rajzon fej nyitott szájjal teste bepólyált múmiáé mellette
szöveg a lélek útja itt véget ér fizess de már semmit se kapsz”
„elmenőben tested üre sem marad nyomokban mire kiérsz
már azt is eladták”*

***

egy vadnyúl árnyéka két borosüveg között mindhárom üres
pár csepp vér hajtóereje viszi még a rendszert robusztus gépezet
zakatol fölöttük csapágyakkal és fogaskerekekkel átvitt energia
emeli a bakelit-fekete műkezet mutatóujja a piactér
centrumából tör ég felé az univerzum legtávolabbi pontját
célozza feltartóztathatatlanul aztán mikor eléri végül
minden csillogó bizsu a nyúlketrec ganájába hullik róla

FÁTYOL ZOLTÁN (1954) költő, képzőművész. Legújabb kötete: *az idő apró doboza* (2018).

rekviem egy növényért

*

fából faragott idolkok puszmognak két oldalán száraz és halott már nedvei némán vonultak el egy hosszú alagúton át amelynek kijárata a kozmosz távoli pontjára helyezett kék színű zománcos edényre nézett roncsai immár a tűzé is lehetnének súgta jobbról egyikük ha nem őriznénk percről percre még mindig maradt tizenhat *symplocarpus foetidus* a rothadó lápon hangzik balról susogva velük mi lesz az engedelmességi mutató semmit sem jelez a sziklákról pedig már rég eltűnt az emberi vér emlékezete is legfőljebb a tizenhat bűzös káposztában élhetne még ha nem a túlélésért küzdene valamennyi

**

- rám mosolygott mind tizenhat volt és egy bokorban valamennyi tegnap történt nem hiszem hogy szerepet játszottak volna egyet a sok közül bár a hídörvirágúaknál ezt sohasem lehet tudni - ne gondold ilyenkor színlelni ezek a szálni való bűzös lények sem szoktak az lehetetlen - mi lesz sorsuk most miután kibújtak a fertőző mocsokból és oly zöldek és őszinték máris mintha az örökké tartó élet nedveit hordoznák középütt apró fészket hagyva termésüknek - nem tudjuk ezzel törődnünk nem kell csak óvni a tetemet a tizenhetedikét

***

lamium album volt a tizenhetedik nem *symplocarpus foetidus* rosszul hittük de holtukban oly egyformák mind hát érte szól most a hangtalan rekviem ez a végtelen csend nincs rovarzűmmögés nincsenek neszek emigráltak a szerves élet zajai az univerzum távoli tartományai felé menekültek s már semmi sincs ami visszahívja őket kérdéses a tizenhat sorsa is bár ők az egyetlen remény hogy éltek túl magvaik a szétbomló földköpeny rothadását sejtelmünk sincs váratlanul bukkantak elő a fertőző mocsokból amit nem forgatott magába a felizzó fortyogó kéreg örökségünk e tizenhat és az egyetlen szeglet ez ahol átvehettük